

jeg troer, at jeg kun behøver at paapege for at faae hans egen Indbrømmelse deraf. Den ene var den, at han syntes at mene, at der her var Tale om, at man skulde være nødt til at gaae til Lovgivningsmagten for at faae enhver Tvist, ethvert Spørgsmaal, der kunde opstaae angaaende disse Fællesanliggender, afgjort. Derom er der naturligviis ikke Tale; der er kun Tale om, hvorvidt man skal vælge Lovgivningens eller Ministeriets Afgjørelse som det sidste Middel ved Afgjørelsen af det Spørgsmaal, om Fællesstabet i det Hele skal ophæves. Bliver der altsaa i Anledning af et Arresthuus — for at blive ved det Exempel, som han nævnte, — for hvilket der jo gjerne er en Fællesbestyrelse til at varetage de daglige Anliggender, Spørgsmaal om en Udvidelse, for ikke at Tale om en Opmaaling eller om andre saadanne smaae administrative Foranstaltninger, saa er det naturligviis en Selsfølge, at disse Spørgsmaals Afgjørelse skal henhøre under vedkommende Ministerium, hvorved jeg blot endnu skal tage det Forbehold, at det just ikke i alle Tilfælde bliver Indenrigsministeren, der faaer Afgjørelsen. Men her er kun Tale om det ene, store, afgjørende Spørgsmaal at overføre det hele Fællesstabs. — Naar den ærede Landssthingsmand, til hvem jeg i dette Dieblit nærmest henvender mine Ord, derhos selv tre, fire Gange sagde, at Fællesstabet sædvanligt var grundet paa Overenskomst, saa følger deraf ogsaa, at det kun kan hæves ved Overenskomst, og det var den anden Misforstaaelse, hvori jeg troer, at han gjorde sig skyldig, at han ved en Overenskomst forudsatte, at det var nødvendigt, at de Persener, som havde med Sagen at gjøre, til enhver Tid vare enige om at fortsætte Forholdet. Men det er der ikke Tale om. Naar en Overenskomst er sluttet, kan det, at man bliver uenig om dens Forstaaelse eller ophører at ønske den fra den ene Side, ikke bewirke, at den bortfalder, men saa kan den efter almindelige Retsbejreber kun hæves ved en ny Overenskomst, det vil sige, ved at begge Parter blive enige om at hæve den. Der gjorde sig altsaa hos den ærede Landssthingsmand en Misforstaaelse gældende af, hvad der skal forstaaes ved Overenskomst, og

hvilke retlige Virkninger den maa have med Hensyn til det, hvorom her er Tale.

Jeg skal nu vende mig til den ærede Minister og da begynde med at erkjende, at han i nærværende Sag befinder sig i fuldkommen Conseqvents med, hvad han yttrede under Landcommunalsagen, og at der ikke deri, at han under den gif ind paa at udflyde det her omhandlede Spørgsmaal, ligger Nogetsomhelst, som kan tages til Indtægt under nærværende Lovforslag, ligesom jeg ogsaa finder det correct, at han nu vil have en Afgjørelse, og at han altsaa hverken ønsker en Udflydelse af Spørgsmaalet eller et af disse elastiske Udtryk, hvorved man luster sig fra en egentlig Afgjørelse — ibet det f. Ex. kommer til at hedde, at Spørgsmaalet skal afgjøres af „Vedkommende“ eller deslige —, men derimod at Spørgsmaalet nu virkelig bringes til Afgjørelse. Hvad jeg derimod først maa bede den ærede Minister om tage i Betragtning, det er, at naar han vil overføre den hele lange Række af Fællesstaber, navnlig pecuniaire Fællesstaber, hvori By og Land eller større Landdistricter eller hele Amtsraadskrede kunne være indviklede, ville de $\frac{9}{10}$, jeg kan endogsaa sige de $\frac{99}{100}$ af dem, have deres Hjemmel i en Lov. Det er f. Ex. ved Lov, at det er bestemt, at Omkostningerne til smitsomme Sygdomme osv. skulle fordeles paa den og den Maade, og dette kan da ligeledes kun forandres ved Lov. Men hvad der i Udvalgets Endringsforslag under Nr. 33 til § 20 er Tale om, er kun om Fællesstabs, der er bygget — jeg vil ikke bruge for stærke Udtryk — paa Overenskomst, altsaa om Noget, der lovligt kunde stee, men som ogsaa lovligt kunde have været undladt. Det er fuldkomment lige lovligt, enten By og Land have Syge- eller Arresthuse hver for sig eller i Fællesstabs, og derfor har Fællesstabet sin Rod i en Overenskomst. Der kan være Spørgsmaal om, af hvem denne Overenskomst er indgaaet; men det er ad Overenskomstens Vej, at det er blevet til og ikke ved Lovbud, og det maa som en Følge heraf have den allerhøieste Præsumption for sig, at det kun kan hæves igjen ved Overenskomst. Nu vil jeg ganske vist indbrømme den ærede Minister, at i enkelte